

σημείωμα για την έκδοση

Η άνοιξη είναι η αγαπημένη μου εποχή. Για τη φύση είναι πρωτοχρονιά. Η ετήσια παρουσία του περιοδικού ξεκινά κι αυτή τώρα. Οι αρχαίοι μελισσοκόμοι δάμαζαν τις μέλισσες, αλλά δεν μπορούσαν παρά να τις λατρεύουν ταυτόχρονα. Είναι υπεύθυνες για την ανθοφορία, εξάλλου. Το δε μέλι έτρεφε τον ίδιο τον Δία. Η ενασχόληση με τις μέλισσες είχε τόσο αιχμαλωτίσει τη σκέψη του προϊστορικού ακόμα ανθρώπου, που την είχε αποτυπώσει σε χρυσά δαχτυλίδια που βρέθηκαν σε μυκηναϊκούς και μινωικούς τάφους. Σε μια τέτοια μικρογραφία, ο άνθρωπος απεικονίζεται να προστατεύει τις μέλισσες από το μελισσοφάγο πτηνό. Τις προστατεύει με το ίδιο το κορμί του.

Το χώμα φυλάει τους θησαυρούς. Προσωπικοί όπως ένα κόσμημα που δεν άφησε ποτέ τον ιδιοκτήτη του ή συλλογικοί όπως αυτός που πιθανώς άφησε πίσω του ο στρατός του Μεγαλέξανδρου σ' ένα χωριό της Μολδαβίας, κοιμούνται μέσα στην αγκαλιά της γης. Εκεί τρέχουν και τα υπόγεια νερά, αυτά που οριοθετούν τον Πάνω από τον Κάτω Κόσμο. Ήταν για τους αρχαίους φορείς ζωής αλλά και θανάτου, μεταχίμακα σημεία, μοιραία στη δύναμή τους να παίζουν τον ρόλο του ζωοδότη ή του δήμιου.

Μεταχίμακή είναι και η εποχή αυτή της φύσης. Η Περσεφόνη επιστρέφει από τον Άδη και ο Χριστός ανασταίνεται. Η άνοιξη ή Άνοιξη έχει εμπνεύσει τους ποιητές, αφού έχει παίξει βασιανιστικά με τις χορδές της καρδιάς τους. Έκανε τον Καρυωτάκη να βλέπει τους κήπους σαν κήπους μελαγχολίας και τον θάνατο των *Ελεύθερων Πολιορκημένων* του Σολωμού να είναι χίλιες φορές θάνατος.

Ο κύκλος της φύσης βρίσκεται τώρα στην πιο γλυκιά στιγμή του. Αν ποτέ ενσαρκώνεται η ελπίδα, αυτό γίνεται τώρα. Την άνοιξη η ζωή είναι ζωή.

Καλή απόλαυση

Α. Σχοινιά